

הוא חותר לאיחוד מלא עם מפא"י, הוא חונך בספיר - ושאר מבודד במפלגתו

יגאל אלון: סיכון מחושב

הצעות אלה תמיד נדחו עליידי הנהגת מפלגתו - והוא ידע מראש שהם ידחו אותו.

גם אחרי ההסתערות של יגור, אפשר להניח שהוא ימשיך להיות בין מנהיגי מפלגתו. אפשר גם להניח בבטחון, שהוא ימשיך לצדד בפנינס ספיר. הסביר זאת אחד ממקורביו השבוע: "רבים חושבים שהוא סקטיקן טוב. זה נכון, אבל הוא גם אסטרטג טוב. הוא חושב שניים-שלושה מהלכים קדימה." המהלכים האסטרטגיים, במיקרה זה:

- איחוד עם מפא"י;
 - הצטרפות למתנהו של ספיר, במאבק על השלטון בתוך מפא"י;
 - התמודדות, במסגרת קבוצת ספיר, עם קבוצת אשר-כול - ובמיוחד מאבק על עמדת-בכורה - כמו משרד הבטחון - נגד אישיות בכתונת, אשר כפי הנראה לוקח אותה כבר עכשיו לוי אשכול בחשבון כמועמדת רצינית לתפקיד שר-הבטחון.
 - האם יצליח אלון באסטרטגיה שלו?
- הדבר תלוי בגורמים רבים. אבל הוא גם תלוי בהצלחתו של יגאל למשוך אחריה, בדרך זו, את מפלגתו שלו. הוא עצמו השיב על כל שאלה בנושא זה בחיכוך המביק. אבל ידידיו הביעו במקומו את אמונתו: "אם ימשיך ללכת בעקב ביות בדרך הזו, לא חשוב מה המרחק שיתהווה בינו לבין אנשי-השורה והנהגת המפלגה, בסוף הם יצטרפו אליו." זה כבר קרה לו בעבר.

כאשר התפזרו חברי המזכירות, אחרי סטירת-הלחי שהנחיתו על לחיו של אלון - החליפו ביניהם את הברכה: "להתראות ביום רביעי בניגור."

★ ★ ★

דרך מוזר דרך

פתיחת הוועידה תהיה חגיגית ונאה, כמקובל בסוג זה של מעמד ציבורי. השמחה תחליל למחרת. על סדר יומה של הוועידה ביום החמישי: נאום-אורח מפי שר-האוצר פנינס ספיר, שינסה לשכנע את נציגי התנועה לקבל את תוכניתו הכלכלית. על ספיר לא יוכלו הקיבוצניקים של אחדות-העבודה להסתר. סוף-סוף הוא חבר של מפלגה אחרת. הם ידחו את

עולים על יגאל

ההסתערות עד אחרי שגם יגאל אלון ישא את נאמו - וברור שנאום זה יהיה כולו נאום-סניגוריה לתוכניתו של ספיר. נאום זה, והוויכוח הסוער הצפוי אחריו, יבהירו כי אחדות-העבודה ניצבת על פרשת-דרכים מכרעת: ● דרך אחת היא המשך הדרך הישנה, "הפעולית", אשר ההולכים בה נוהרים לבל להתרחק יתר על המידה מדרכה של מפא"י.

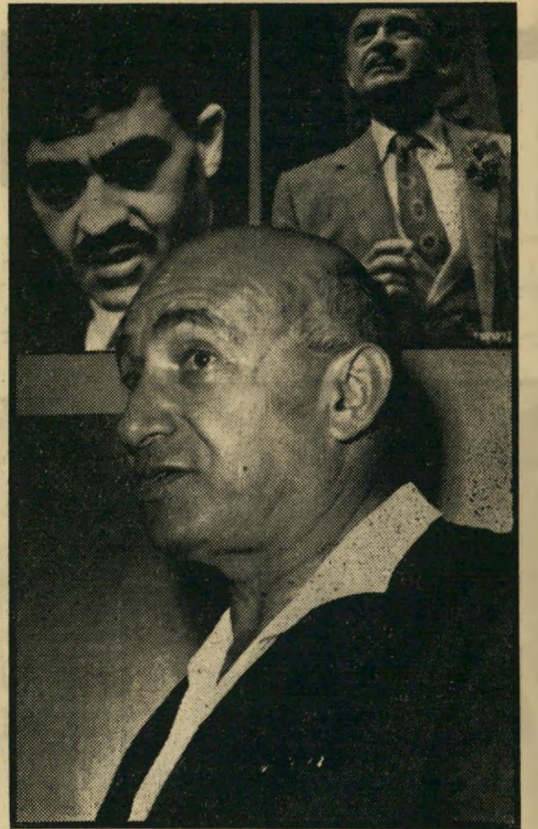
● הדרך השנייה היא הדרך "הממלכתית" - דרך ההשתלבות הגמורה עם מפא"י, עד כדי איחוד מלא ושותפות בדרגים הגבוהים ביותר של מערכות-השלטון. דרך זו פירושה גם: נקיטת עמדה לצד אחד הצדדים, במלחמה הפנימית בתוך מפא"י.

יגאל אלון דוחף בפירוש אל הדרך השנייה. הוא גם אינו מסתיר היכן הוא עומד בריב הפנימי במפא"י: לצד ספיר.

שניים-שלושה מהלכים קדימה

לזכותו של יגאל אלון יש לומר, כי הוא מוכן להסתר. תכן. בקאריירה הפוליטית שלו כבר נקט עמדות ברורות וקיצוניות, שעה שיתר מנהיגי מפלגתו - ובראש וראשונה ישראל (ה"ספינקס") גלילי, ניסו להתחמק מהכרעה. בפעם האחרונה עשה זאת במלחמתו למען הקמת המערך עם מפא"י. היו ימים, בהם ניראה כי בשל עמדה מוצהרת זו יאבד את יוקרתו ואת מעמדו, וכי רעיון כינון המערך נדון לכישלון. מיפנה של הרגע האחרון - שהגיע לשיא עם הסתלקות בן-גוריון ממפא"י - הציל אותו. במקום גלות פוליטית, החל מקבל מחמאות, כאחד מאדריכלי המערך. גם הפעם הרחיק אלון בנקיטת עמדה קיצונית. למראית עין, היא אף נראית מסוכנת מאוד, ואמימת לשם קץ ל-קאריירה הפוליטית שלו. שכן ביום החמישי יקומו נציגי התנועה הקיבוצית בניגור וידרשו ממנו להסתלק מתפקידו, להסיק את המסקנות, לחזור לקיבוצו.

הוא עצמו הבהיר פעם אחרי פעם, שהוא מוכן להתפטר מן הממשלה; שיסתפק במעמד של חבר-כנסת בלבד. אבל

זאב צור:

בקיבוצים של אחדות-העבודה עוברת מפה לאוזן, כי שבועות האחרונים, פקודת-יום חדשה: "עולים על יגאל!"

המקום שנקבע להסתערות הכללית: קיבוץ יגור. המועד: בסוף השבוע הזה, כאשר תיערך ועידת הקיבוץ המאוחד. יגאל, כמוכון, הוא חבר קיבוץ גינוסר, שר-העבודה יגאל אלון.

אזרה ראשונה ניתנה לו בישיבתה השבועית האחרונה של מזכירות אחדות-העבודה. הסעיף העיקרי שעמד על סדר יומה של המזכירות: עמדת המפלגה לתוכנית הכלכלית של ספיר.

איש מן הנוכחים לא תמך בתוכנית. הם התנגדו לרעיון של עיקור תוספת-היוקר, ולהצעת ספיר לבטל כליל את הסובסידיות המשולמות כיום (בחלקן למוצרים של הקיבוץ) בכלל. כל מדיניות המיתון, האבטלה הממוכנת, הקיטאת תנאים סוציאליים ויתר המצאותיו של ספיר, לא מצאו חן בעיני חברי המזכירות.

רק חבר אחד צידד בתוכנית: יגאל אלון. כראש מתנגדו ניצב, כפי שקרה בפעמים קודמות, המזכיר המדיני של המפלגה, חבר קיבוץ שדה-נחום, זאב צור. אבל זאת לא היתה המפלה הקשה ביותר באותה ישיבה. חומרת כדירותו של אלון הופגנה הרבה יותר, כאשר זנה המזכירות בסעיף הנוגע לו ישירות: הצעותיו לתוקי עבודה שונים, ביניהם חוק האוסר, למעשה, שביתות. מרכז המפ"לגה החליט בפירוש, כי הוא מתנגד לחוקים אלה.

יונה הרמן, 54, שמע את השיחה וחשב לעצמו: "באמת, למה?"

לרוח הזמן. איך שלא נולד הרעיון, הרי העובדה היא כי הרמן, בשיתוף עם שני קבלני בניין, השקיע חצי מיליון לירות במרכז גבעתיים. הקים את המלון החדש הראשון בעיר-ישראל בסביבת תל-אביב.

כשנפתח השבוע מלון יונה, היה זה בית המלון החדש הראשון לתיירות עממית שי אינו מצוי דהקא בעיר גדולה או ליד שפת הים. כל אחד מ-24 החדרים הכפולים שלו, ממזוגי-האוויר ובעלי הריהוט הנוח, מושכר במחיר העממי של שש-עשרה לירות ליום (מחיר היסטון, למשל: 72 לירות ליום).

בין ההזמנות הראשונות היו אנשי גבעתיים, שהעדיפו כי קרוביהם הבאים לביקור ישוכנו ליד ביתם, ואנשי עסקים מצפון הרמן, שהתאימו עצמם לרוח הזמן, החליטו לחסוך בחשבון האש"ל שלהם. עליידי לינה במלון המרווח, שאמנם אינו במרכז העיר, אך גם מחיריו אינם מרכזיים.

אי זה המלון הראשון בארץ הנקרא על שם בעליו. מלונות אחרים בעלי שמות מסוג זה, בתל-אביב בלבד: מלון הפאר דבורה, מלונות אסתר, גד, יוסף, רות, תמר.

שטיינברג בן ה-43, היה לו על מה להתגאות. שמו הולך לפניו וציורי הנוף שלו מקשטים הרבה בתים בארץ.

אחד מצעירי הפורטרטים הבוודים שלו הוא איש סגור, אותו שלח כתשורה ל-דויד בן-גוריון. הלה תלה את הציור בביתו, סרב לקבלו כמתנה, שלם עבורו כמה מאות לירות טבין ותקילין.

כתיבה כפיה. לא איש כשטיינברג יקפא על שמריו. בחודש הבא יצא לארצות-הברית על-מנת להשתלם במלאכת סרטוני פירסום וטלביזיה מצויירים. ואפשר לסמוך עליו שישתלם גם על עניין זה. היה זה הוא שלימד, בעת אחת משהיותיו הקודמות ב-בית-חולים אמריקאי, נכה משותקת בארבעת גפיה לכתוב ולצייר - בעזרת פיה.

תיירות

"באמת למה?"

אפשר לתאר את לירת הרעיון כך: ארתור הרשקוביץ, בעל חנות סידקית ברובע ברונקס היהודי בניו-יורק, עמד עם זוגתו ברחוב הרמן, ולאחר שעיון בסבלת המחירים של המלונות, הודעו: "מדוע הם כל-כך יקרים?" איתו רגע עבר ליד הווג סטונאי המזון

צייר שטיינברג ומשפחתו
לא מתנה, לא קפאה

של מצרים, במינון שרות השידור, אחרי ארוחת-ערב עם עמית ישראלי, כמתנצל: "HE IS MY BEST ENEMY!"

דרכי-אדם

שמו הולך לפניו

כאשר איבד, בקיץ 1948, החובש מרדכי שטיינברג, את ידו הימנית בפגיעת פגז מצ'רי ליד ניר-עם, היתה זאת רק תחילת דרך היסורים של איש חטיבת הנגב, שעלה ארצה ארבע שנים קודם לכן, כמעפיל. משך שתי-עשרה השנים הבאות הלך מצב בריאותו של שטיינברג והתערער. עקב התנזרות כלי הרם נאלצו לבסוף לקטוע גם את שתי רגליו. שטיינברג נטש את עבודתו כפקיד במשרד המשטרה, כילה חודשים איך-כך בכתיבה-חוליים.

"איש סג'רה". נכה-המלחמה, שכמעט ויצא מדעתו, לא ידע מה לעשות עם עצמו. עד שיום אחד חזר לנטיות שנתגלו בו בימי נעוריו, החל מצייר ומפסל. הוא ניצל את אגדי הנכס של בית-החוליים, פיסל מהם יצירות רבות. בעזרת צילומי נוף, שטיפקה לו אשתו, אלה, החל מצייר ציורי שמן. כשנערכה השבוע תערוכתו הרביעית של